

Ali

Selo, Yusuf ve Ben Ölümden Nasıl Döndük?

Odamdayım. Sosyal Bilgiler ödevimi yapmaya çalışıyorum. Yani çok sıkılıyorum. Ders çalışırken hep sıkılırım zaten, ama birincilik sosyalde. Ne zaman çalışmaya başlasam kafam allak bullak oluyor; savaşların tarihlerini, yapılan antlaşmaların maddelerini bir türlü öğrenemiyorum. Bu sefer de, daha sayfanın yarısını bile okumadan dikkatim dağılmaya başladı. Aklıma Fenerbahçe'nin yeni transferi geliyor. 'Lelebi gibi gol atacak, şampiyon olacağız!' diyorum kendi kendime.

Önümüzdeki maçları düşünürken, iki uzun, bir kısa ıslık sesi duyuyorum. Bu bizim parolamız! Sevinçle masadan fırlıyor, pencereye koşuyorum. Selo ve Yusuf aşağıda. Selo bir kolunu Yusuf'un omuzuna atmış, diğeriyle bana el ediyor. "Otelin önünde maç! Var mısn?" Yusuf, Selo'dan sıyrılıyor, hayali bir topa vuruyor; sonra "Gool!" diye bağırarak koşmaya başlıyor, dönüp Selo'ya sarılıyor, birlikte zıplıyorlar. Ne matrak çocuklar bunlar!

"Tamam, geliyorum!" diyorum. Derken, sıkıntıyla hatırlayıveriyorum. Annem az önce, "Dersler bitmeden çıkılmayacak küçükbey!" diyerek beni odama göndermedi mi? Değil bitirmek, ben ödevde daha başlamadım bile. Dışarı çıkmama asla izin vermez.

Birden aklıma müthiş bir fikir geliyor: Anneme görünmeden çıksam, birazcık top oynasam ne olur ki? Döndükten sonra ödevimi rahat rahat bitirebilirim. Hem, anlamadığım yerleri de Selo ve Yusuf'a sorarım. Fikrimin ilk kısmı çok güzel. Azıcık top oynamaktan hiçbir zarar gelmez. İkinci kısım biraz saçma. Daha ödevde başlamadığım için, neyi anlamadığımı nereden bileceğim de soracağım. Olsun, ilk kısım tutarlı ya.

Pencereden Yusuf ve Selo'ya, parmaklarımı ağzıma götürüp "sus" işareti yapıyorum. Odanın kapısını açıp, dışarı bakıyorum. Annemi göremiyorum. Yaşasın! Karşı komşuya geçmiş olmalı. Belki de mutfaktadır. Öyleyse de mesele yok. Annem yemek yaparken, soğan kokusu eve yayılmasın diye hep kapıyı kapatır.

Divanın altından topumu alıp yavaşça koridora çıkıyorum; gürültü etmemeye çalışarak, ayakkabılıktan lastik ayakkabılarımı alıyorum. Kapıyı arkamdan usulca kapatıp, sahanlıkta giyiniyorum.

Yusuf ve Selo apartmanın girişinde bekliyor. Selo, "Oğlum, sosyal ödevini bitirdin mi?" diye soruyor.

"Yok," diyorum, "ya sen?"

"Hayır" anlamında başını sallıyor ve, "Dönüşte yaparız artık," diyor.

"Tabii," diyorum. İçimden de, 'Aklın yolu bir!' diye geçiriyorum.

Otelin önüne gidiyoruz. Selo, her zamanki gibi, kaleci olmak istiyor. Yusuf ve ben de şut çekeceğiz.

Selo, Yusuf'un toplarının hepsini kurtarıyor.

Yusuf bozuluyor. "Bugün çok ballısn," diyor.

Selo gülüyor. "Ne balı oğlum? Bana boşuna 'Tolga' demiyorlar." Selo gerçekten iyi kalecidir, ama ona kendisinden başka hiç kimse "Tolga" demez.

Sıra bende! Çok güzel bir şut çekeceğim. Öyle güzel olacak ki, bunu "Tolga" bile kurtaramayacak. Geriliyorum, geriliyorum ve hızla topa vuruyorum.

Nefis bir şut! Belki de şimdiye kadar attıklarımın en iyisi. Selo kurtaramıyor, ama gol de olmuyor! Top, mermi gibi otele doğru uçuyor ve alt kattaki odalardan birinin camını büyük bir şangırıyla aşağı indiriyor!!!

Girişte oturup, oteldekilere anahtar veren şişko amca hiddetle dışarı fırlıyor. Bir bize, bir de pencere-

ye bakıyor. ‘Yandık! Şimdi bizi pataklayacak!’ diye düşünüyorum. Kim olsa öyle yapar. En iyisi kaçmak! Ama otelci bize öyle kızgın bakıyor ki, kaçamıyoruz. Korkudan donup kalıyoruz. Üstelik topuma da kıyamıyor, almadan gitmek istemiyorum.

Derken, otelci o şişman vücudundan beklenmeyen bir hızla içeri giriyor. Neler oluyor dememize kalmadan da, bir elinde koca bir bıçak, öbür elinde de topumla dışarı çıkıyor. Göğsü hızlı hızlı inip kalkıyor, sanki gözlerinden ateş püskürüyor. Hırslı solukları, bizim durduğumuz yerden bile duyuluyor, kulaklarımızda patlıyor.

Bize, “Keseyim mi lan, keseyim mi?” diye bağıyor.

Yüreğim ağzıma geliyor. Topumu keserse bir daha futbol oynayamayız. Babam yenisini almaz. “Ne yaptım,” der, “dikkatli olsaydın.” Annem de babama arka çıkar: “Almayalım. Akli, fikri oyunda! Top derdine derslerine çalışmıyor.” Hele bir de otelci camın parasını bizimkilerden isterse, yandım! Bundan sonra ne istesem, babam bunu öne sürer, hiçbir şey almaz.

Otelci birden topu yere atıyor ve elinde bıçakla bize doğru ilerlemeye başlıyor. Eyvah! Toptan vazgeçti, bizi kesecek!

Üçümüz de donakalıyoruz. Ne adım atabiliyor, ne de ağzımızı açıp bir kelime edebiliyoruz. Yan gözle Yusuf ve Selo’ya bakıyorum; heykel gibiler. Gözleri kocaman açılmış iki heykel! Otelci, burada top oynadığı-

mız için kaç kez kızdı bize. Kaç kere, “Gürültü oluyor, müşterilerimi rahatsız ediyorsunuz,” diye söylendi. Biz etrafta pek müşteri görmediğimizden, onun dediklerini hiç ciddiye almadık. Zaten bizim buralara turist gelmez ki.

Sosyalci geçen gün derste söyledi. Turistler ikiye ayrılırmış: Yerli turist, yabancı turist. Yerli turistler tatillerde deniz kenarına falan gezmeye giden zengin insanlarmış. Sosyalci tam böyle söylememişti, ama biz sınıfça böyle anlamıştık. Yabancı turistlerse, başka ülkeleri tanımaya, görmeye gidenlermiş. Onların zengin olması gerekmiyor herhalde, çünkü yabancı turist deyince, insanın aklına, sarışın, sakallı, ayakları sandaletli, üstü başı eski püskü ve koca bir sırt çantasını yüklenmiş adam geliyor.

Ölüm tehlikesiyle burun burunayken bunları nasıl düşünebildiğime şaşıyorum. Din dersinde öğrendiğimiz duaları hatırlamaya çalışıyorum, ama hiçbirini aklıma gelmiyor. Ölüme çok yaklaşınca, insanın hayatı bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçermiş; sinemada, televizyonda bunu kaç kez duydum. Bense yalnızca otelcinin gitgide büyüyen göbeğini görüyorum; elindeki koca bıçakla üstümüze doğru geliyor. Yusuf’a bakıyorum, dudakları kıpırıyor. O, duaları hatırladı galiba. Ne Yusuf’un kıpırdayan dudaklarını görmek istiyorum, ne de o korkunç bıçağı! Gözlerimi sıkıca yumuyorum. Ayak sesleri yaklaşıyor, yaklaşıyor... Sonum geldi diye düşünerek gözlerimi daha da sıkıyorum.

Sonra... Sonra ayak sesleri yanımdan geçip uzaklaşıyor. Acaba öldüm de ben mi anlamadım! Ne de olsa, daha önce hiç ölmedim.

Gözlerimi açtığımda otelcinin bizi geçtiğini ve elinde bıçakla, arkamızdaki genç adama yöneldiğini görüyorum. Bir yandan da yüksek sesle, “Velkaaam, velkaam!”* diyor.

Adam mutlaka turist; hem de yabancı turist. Çünkü sarışın, sırt çantalı ve sandaletli. O da korkudan dili tutulmuş gibi, büyümüş gözlerle bıçağa bakıyor. Otelci topu onun attığını mı sandı acaba? Sanmam; biraz önce, “Keseyim mi, keseyim mi?” diye bize bağıyordu.

Otelci, yabancı turistin koluna yapışıyor ve onu sürüklemeye başlıyor. Elindeki bıçakla da oteli göstererek, “Velkam mistır, hotel, hotel,” diyor. Turist bir şeyler söylüyor, ama ne dediğini ne biz anlıyoruz, ne de otelci.

Onlar içeri girerken Selo, “Hadi,” diyor, “fırlayın.”

Topumu almak üzere hamle ettiğimde, kıvrıkcık saçlı, esmer çocuğu fark ediyorum. Kapının girişinde topuma hayran hayran bakıyor. Acaba alıp kaçacak mı diye içime bir korku düşüyor. Çocuğa sesleniyorum. “Hey, baksana, topumu atar mısın?”

Çocuk topu hırsla bize atıyor. Kapıp, bizimkilerin ardından koşmaya başlıyorum.

Yusuf, “Bir süre buralarda top oynamayalım,” di-

* *Welcome*: İngilizce'de “Hoş geldiniz,” anlamında.

yor; başımı sallıyorum. Haklı! Otelciyle yeniden karşılaşmak... Düşüncesi bile korkunç.

Kan ter içinde eve ulaştığımda, planımda büyük bir aksaklık olduğuna ayıyor, telaşlanıyorum. Dönüşte anneme fark ettirmeden eve nasıl gireceğimi hiç düşünmemişim. Kendi kendime, “Hay aptal kafa! Anah-tarımı alsaydın ya!” diye söyleniyorum.

Çaresiz, zili çalışıyorum. Kapıyı ablam açıyor. “Annem nerede?” diye soruyorum, karşı komşuya geçtiğini söylüyor.

Ohh! Bugün ikinci kez ölümden dönüyorum.